

MARCELA RUSU

**„Voi fi
pe scenă
la un
eveniment
istoric...”**

O convorbire cu Marcela Rusu beneficiază de toate avantajele vitezei. Actrița intuiește fulgerător întrebarea și răspunde înainte de a fi interogată.

— *Aș vrea...*

— Știu. Cite ceva despre *Simfonia patetică*. Sint convinsă că e cea mai complexă piesă a lui Baranga. O împletire foarte artistică de tragism, lirism și comedie...

— *M-ar interesa...*

— Evident, câteva date despre rolul meu. Este ceea ce se cheamă, în mod nu întotdeauna fericit, un personaj „pozitiv”. Am interpretat, cum știi, atâtea. Adu-ți aminte de Femeia-comisar din *Tragedia Optimistă*.

— *Mă întreb...*

— Ai dreptate. Te întrebi dacă *Simfonia...* are oarecari legături cu *Tragedia...* Fără îndoială. Sint, amândouă, poeme dramatice închinată unor evenimente istorice, unor adânci frământări omenești, unor destine chinuite și totuși luminoase, tonice, pline de vitalitate... Fiindcă așa e rolul meu, așa l-am înțeles, așa îl visez. Nu vreau să fie un cuier purtător de idei. Nu vreau să fie o demonstrație declamată de devotamente și abnegații. Vreau să fie un om.

— *Dacă nu mă înșel, Olga...*

— Exact! E o femeie care în preajma lui 23 August 1944 avea în urma ei un trecut

de încereări, de lupte, de iluzii și de dezamăgiri. E o activistă de partid, o revoluționară, înflăcărată, patetică, romantică, dar toate însușirile astea nu sînt expuse de dramaturg, analitic, descriptiv, insistent, partizan, în culori vii și țipătoare, ci sugerate, înțeleși ce vreau să spun, sugerate discret și cu gingășie. Așa încît Olga nu e o fantoșă, alcătuită din prefabricate, ci un om, un om adevărat. Și mai e ceva. Femeia asta nu are de înfruntat numai adversitățile politice. Are de dat o bătălie cu propriile ei nefericiri. Ce te miră? Crezi că o femeie care și-a închinat viața cauzei revoluției a încetat să mai fie un om de carne și de sînge? N-are și ea dreptul la tristețe, la lacrimi, la nopți nedormite, la zburcium și la disperare? Cine a spus? Cine a spus: „sînt om și nimic din tot ce e omenesc, nu mi-e străin“?

— V-aș ruga...

— O clipă, știu ce vrei să afli: cum mă împac eu regia. Am mai declarat-o și cu alte prilejuri. Și nu e numai părerea mea. În-

treabă întreg colectivul care pregătim *Pate-tica*. Aurel Baranga e un om de teatru total. Are teatrul în sînge. De aceea face regie fără să știe. Și, mai ales, fără s-o știm noi. Toate indicațiile lui sînt logice, firești, decurg normal din subtextul piesei. Actorul care îl ascultă pe Baranga are sentimentul că se ascultă pe sine. Că face ce ar fi voit el însuși să facă, ce ar fi făcut în mod spontan. Oricum, e o regie care ne dă tuturor actorilor o mare bucurie și satisfacție.

— Atunci, ultima întrebare...

— Cu ce sentimente întîmpin premiera. Întîi, cu unul de mulțumire că joc într-o piesă care îmi place. Doi, unul de mîndrie: că voi fi pe scenă la un eveniment istoric: deschiderea noului nostru Teatru Național. Și trei... Dar despre acest al treilea sentiment al meu să nu mă întreb, e secretul meu. Întrebă altceva.

— Nu. Mulțumesc. Am întregat destule. Mulțumesc, Marcela Rusu.

Maria Marin

